

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 387/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Romanom Tomanom, PhD., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 25/2019 a jeho uznesením zo 16. apríla 2020 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 16/2020 a jeho uznesením z 12. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 25/2019 a jeho uznesením zo 16. apríla 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 16/2020 a jeho uznesením z 12. mája 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ďalšie trestné činy, v rámci ktorého bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. 3 Tp 25/2019 z 28. novembra 2019 s odkazom na § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), kde súčasne špecializovaný trestný súd podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku neuložil sťažovateľovi dohľad probačného a mediačného úradníka a podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal sťažovateľom ponúknutú peňažnú záruku. Najvyšší súd následne uznesením sp. zn. 4 Tost 43/2019 z 10. decembra 2019 podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku prvostupňové rozhodnutie špecializovaného trestného súdu zrušil a vzal sťažovateľa do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku neuložil sťažovateľovi dohľad probačného a mediačného úradníka a podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal sťažovateľom ponúknutú peňažnú záruku (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu o vzatí sťažovateľa do väzby“).

3. Následne podal sťažovateľ 6. apríla 2020 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, alternatívne o nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného

úradníka, resp. prijatím ponúknutej peňažnej záruky, a to aj za prípadnej aplikácie technických prostriedkov kontroly primeraných povinností a obmedzení (ďalej aj „žiadosť o prepustenie z väzby“). O tejto žiadosti rozhodol špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 3 Tp 25/2019 zo 16. apríla 2020 tak, že ju podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku neuložil sťažovateľovi dohľad probačného a mediačného úradníka, podľa § 2 ods. 2 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov určil, že § 2 ods. 1 predmetného zákona sa nepoužije, pričom zároveň bola určená lehota na podanie sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu, a to tri pracovné dni odo dňa jeho oznámenia. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ v určenej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol a taktiež podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o nahradenie jeho väzby peňažnou zárukou.

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ pri jej koncipovaní v zásade vychádzal z argumentov použitých vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu, čomu zodpovedá doslovný prepis určitých častí jeho argumentácie prezentovanej pred všeobecnými súdmi v doterajšom priebehu jeho väzobného stíhania. Vo vzťahu k nesplneniu dôvodnosti trestného stíhania proti svojej osobe ako prvej základnej materiálnej podmienky väzby sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že dôvodnosť jeho trestného stíhania nevyplýva zo žiadnych iných dôkazov ako z výpovede spolupracujúceho obvineného ■■■■■. Túto výpoveď sťažovateľ hodnotí tak, že „sú to iba holé tvrdenia“, ktorých dôkazná hodnota je podľa jeho názoru aj vzhľadom na skutočnosť, že ich orgánom činným v trestnom konaní poskytol spolupracujúci obvinený ■■■■■ nulová. Táto jeho výpoveď navyše podľa názoru sťažovateľa nebola v doterajšom priebehu trestného stíhania objektivizovaná žiadnym ďalším dôkazom, a preto sa dôvodnosť vedenia trestného stíhania proti jeho osobe postupom času dokonca „výrazne oslabuje“.

5. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti ďalej predkladá argumentáciu k nenaplneniu druhej materiálnej podmienky, a to dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, teda ku všetkým dôvodom, ktorých naplnenie videl najvyšší súd v uznesení o jeho vzatí do väzby a taktiež špecializovaný trestný súd a najvyšší súd vo svojich napadnutých uzneseniach, ktorými nevyhoveli žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Vo vzťahu k tzv. útekovej väzbe sťažovateľ primárne uvádza, že hrozba vysokého trestu nemôže byť sama osebe spôsobilým väzobným dôvodom a keďže v jeho prípade neboli objektivizované žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obavu z jeho úteku, resp. skrývania sa s cieľom vyhnúť sa trestnému stíhaniu alebo trestu, tento väzobný dôvod nemôže byť v jeho prípade daný. Vo vzťahu k tzv. kolúznej väzbe jeho sťažnostná argumentácia spočíva v opätovnom namietaní hodnovernosti výpovedí spolupracujúceho obvineného [REDAKOVANÉ] a jeho družky [REDAKOVANÉ] pričom v kontexte ich výpovedí sťažovateľ proti nim argumentuje tým, že z jeho strany išlo o legálne právne poradenstvo pri výkone jeho advokátskej činnosti, a nie o prejavy akéhokoľvek kolúzneho správania. Dôvod tzv. preventívnej väzby podľa názoru sťažovateľa taktiež absentuje, pričom jeho danosť má byť vylúčená najmä jeho tvrdeniami, ktorými v celom rozsahu popiera dôvodnosť trestného stíhania vedeného proti jeho osobe. Podľa vyjadrení sťažovateľa sa tento nikdy žiadnej trestnej činnosti nedopustil, od skončenia vysokej školy bolo jeho jediným zdrojom príjmov poskytovanie právnych služieb, pričom okrem advokácie sa venuje aj realitnej činnosti, na účely čoho má dve obchodné spoločnosti.

6. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že sťažovateľ namieta aj nenahradenie jeho väzby niektorým z ním navrhovaných prostriedkov (písomný sľub, dohľad probačného a mediáčného úradníka, resp. peňažná záruka), keďže podľa jeho názoru sú v jeho prípade dané výnimočné okolnosti prípadu, ako to vyžaduje § 80 ods. 2 Trestného poriadku, resp. § 81 ods. 1 Trestného poriadku. Výnimočné okolnosti prípadu vidí sťažovateľ v jeho advokátskej praxi s vyše 200 „živými prípadmi“, jeho zdravotných problémoch psychiatrického charakteru, potrebe starostlivosti o svoje dve maloleté deti, ako aj o rodičov a chorú starú matku a v neposlednom rade aj v opatreniach v súvislosti

s pandemiou COVID-19. V okolnostiach prípadu vidí sťažovateľ výnimočné okolnosti najmä v skutočnosti, že jeho obvinenie je založené výlučne na výpovedi spolupracujúceho obvineného [REDACTED]

7. V neposlednom rade sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta taktiež postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorý nezodpovedá potrebe ich postupu s osobitnou starostlivosťou a urýchlením vo väzobných veciach, čo sťažovateľ demonštruje najmä tým, že v období od jeho vzatia do väzby až do 18. marca 2020 boli uskutočnené iba dva vyšetrovacie úkony. Napokon nesúlad s potrebou urýchleného vybavovania väzobných trestných vecí vidí sťažovateľ taktiež v tom, že konanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu trvalo pred najvyšším súdom (vrátane oznamovania písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia) 32 kalendárnych dní, čo je podľa názoru sťažovateľa taktiež absolútne nezlučiteľné s ním označenými ustanoveniami ústavy a dohovoru.

8. Vzhľadom na všetko dosiaľ uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd uznesením prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne rozhodol vo veci samej týmto nálehom: *„1. Základné právo [REDACTED] na slobodu a bezpečnosť, právo na zákonné a preskúmateľné väzobné rozhodnutie a právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica v konaní sp. zn. 3Tp/25/2019 a jeho uznesením zo dňa 16.04.2020 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 2 Tost 16/2020 a jeho uznesením zo dňa 12.05.2020 porušené bolo.*

2. Základné právo [REDACTED] na urýchlené preskúmanie zákonnosti väzby podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica v konaní sp. zn. 3Tp/25/2019 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 2 Tost 16/2020 v súvislosti so žiadosťou [REDACTED] o prepustenie z väzby na slobodu datovanou dňa 06.04.2020 porušené bolo.

3. *Uznesenie sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. 3Tp/25/2019 zo dňa 16.04.2020 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 16/2020 zo dňa 12.05.2020 zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikazuje neodkladne prepustiť [REDAKOVANÉ] z väzby na slobodu.*

4. [REDAKOVANÉ] *priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 7.000,- €, ktorú mu je povinný zaplatiť Špecializovaný trestný súd a v sume 7.000,- €, ktorú mu je povinný zaplatiť Najvyšší súd Slovenskej republiky, to všetko do dvoch mesiacov od právoplatností tohto nálezu.*

5. *Špecializovaný trestný súd a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu Mgr. Romana Tomana, PhD., so sídlom Rudnayovo námestie I, Bratislava do dvoch mesiacov od právoplatností tohto nálezu.“*

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy sa osobná sloboda zaručuje.

14. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

15. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

16. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci

a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

17. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

18. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest, b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

19. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

20. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak obvinený dá písomný sľub, že povedie riadny život, najmä že sa nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia, a súd alebo v prípravnom konaní sudca

pre prípravné konanie považuje sľub vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaneho prípadu za dostatočný a prijme ho.

21. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

22. Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie rozhodnúť o ponechaní obvineného na slobode alebo o jeho prepustení na slobodu aj vtedy, ak obvinený zložil peňažnú záruku a súd alebo sudca pre prípravné konanie ju prijme. Ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 3 písm. a) až c) alebo e), alebo obvinený bol vzatý do väzby podľa odseku 4 alebo podľa § 80 ods. 3, možno peňažnú záruku prijať, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Ak je obvinený stíhaný pre trestné činy terorizmu, možno peňažnú záruku prijať, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Obvinenému sa vždy uloží povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu zmenu miesta pobytu. So súhlasom obvineného môže peňažnú záruku zložiť aj iná osoba, ale pred jej prijatím musí byť oboznámená s podstatou obvinenia a so skutočnosťami, v ktorých sa nachádza dôvod väzby. Na dôvody, pre ktoré peňažná záruka môže pripadnúť štátu, musí sa obvinený a osoba, ktorá peňažnú záruku zložila, vopred upozorniť.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom a jeho závery

23. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv a slobôd a taktiež ľudských práv a základných slobôd bližšie vymedzených v bode 8 odôvodnenia tohto rozhodnutia, ku ktorému malo podľa jeho tvrdení dôjsť postupom

a napadnutým uznesením špecializovaného trestného súdu, ktorým tento zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, a taktiež postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým tento v inštančnom postupe zamietol jeho sťažnosť proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu ako nedôvodnú.

III.1 K namietanému postupu špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 25/2019 a napadnutému uzneseniu zo 16. apríla 2020

24. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou, resp. Listinou základných práv a slobôd a taktiež systém ochrany ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019).

25. Vychádzajúc zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa napadnutého uznesenia špecializovaného trestného súdu konštatuje ústavný súd existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd väzobne stíhanej osoby. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil, keď proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu podal sťažnosť, o ktorej rozhodol napadnutým uznesením najvyšší súd. Ochranu

základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám sťažovateľa tak bol v konkrétnom prípade oprávnený a zároveň povinný poskytnúť najvyšší súd v rámci inštančného konania. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 16/2020 a napadnutému uzneseniu z 12. mája 2020

26. Podľa judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

27. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodná zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu. Ako už bolo v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené, sťažovateľ napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu vytyka najmä nenaplnenie základných materiálnych podmienok trvania jeho väzby, z ktorých namieta samotnú dôvodnosť trestného stíhania vedeného proti jeho osobe, ako aj absenciu konkrétnych skutočností odôvodňujúcich obavu z naplnenia jednotlivých väzobných dôvodov, a taktiež prietahy vo vyšetrovaní na strane orgánov činných v trestnom konaní, ako aj prietahy na strane súdov rozhodujúcich o jeho väzbe. Všeobecnú sťažnostnú námietku sťažovateľa vo vzťahu k jeho ostatným námietkam predstavuje skutočnosť, že najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením bez toho, aby konkrétne reagoval na jeho relevantnú argumentáciu vyplývajúcu zo žiadosti o prepustenie z väzby a sťažnosti proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu.

28. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné

súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

29. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti trvania jeho väzby, s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenia obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označených ustanovení ústavy korešponduje aj s právami vyplývajúcimi zo sťažovateľom súčasne označeného čl. 5 ods. 3, 4 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018). Ústavný súd už vo svojej judikatúre opakovane konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné, ale taktiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode (porovnaj napr. I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010). Z čl. 17 ods. 2 ústavy ďalej vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavne

konformné uplatnenie zabezpečovacieho (nie sankčného) inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou musia dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu.

30. V neposlednom rade z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že všeobecný súd rozhodujúci o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe sa musí adekvátne a preskúmateľne vyrovnáť s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (porovnaj III. ÚS 135/04, III. ÚS 466/2010), a taktiež z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodované o väzbe, musí byť zrejmé, že sa súd náležite zaoberal všetkými podstatnými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený vo svojej sťažnosti uviedol (porovnaj III. ÚS 34/07, IV. ÚS 230/2011).

31. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

32. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia špecializovaného trestného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania, pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 350/09) a zistil, že špecializovaný trestný súd svoj záver o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu odôvodnil nasledujúcimi skutkovými okolnosťami a z nich plynúcimi právnymi závermi.

33. K zamietnutiu žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu uviedol sudca pre prípravné konanie v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia tieto dôvody: „*Od posledného rozhodovania o väzbe obvinených v uvedenej trestnej veci vykonané*

dokazovanie neoslabilo dôvodnosť vedenia trestného stíhania do takej miery, aby mohol byť vyslovený záver, že trestné stíhanie je vedené voči obvineným nedôvodné. Skutočnosť, že neboli vykonané úkony trestného konania podľa návrhu obvineného a jeho obhajcu nemôže byť dôvodom k tomu, aby súd mohol konštatovať, že v tomto štádiu trestného konania došlo k zániku jednak k dôvodnosti trestného stíhania ako aj väzobných dôvodov. Je potrebné konštatovať, že ide o pomerne rozsiahlu vec s viacerými obvinenými, s množstvom poškodených, pričom existuje podozrenie, že trestná činnosť mala byť páchaná v oveľa väčšom rozsahu. Je však potrebné uviesť, že orgány prípravného konania vzhľadom na doterajší priebeh vyšetrovania musia zvýšiť svoju aktivitu vo vyšetrovaní s poukazom na blížiaci sa ukončenie základnej lehoty trvania väzby obvinených. Súčasná situácia spojená s karanténou (COVID-19) však nemôže byť dôvodom preto, aby sa vo veci nevykonávalo vyšetrovanie plynule a bez zbytočných prieťahov. Nie je však možné konštatovať, že by dochádzalo k vážnym prieťahom v konaní, ktoré by odôvodňovali prípadné prepustenie z väzby obvinených na slobodu pre nečinnosť orgánov prípravného konania. Táto skutočnosť však nemôže byť dôvodom k prepusteniu obvineného z väzby na slobodu. Trestné stíhanie obvinených aj v tomto štádiu trestného konania považujem za dôvodné, pričom sa v plnej miere stotožňujem s vyjadreniami prokurátora k žiadostiam obvinených o prepustenie z väzby na slobodu. Dôkazná situácia nie je oslabená a v ďalšom konaní je potrebné vykonať úkony trestného konania, ktorými sa buď dôvodnosť trestného stíhania obvinených potvrdí, alebo podozrenie obvinených bude rozptýlené. Pri rozhodovaní o väzbe je sudca pre prípravné konanie viazaný právnou kvalifikáciou skutkov podľa právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré doposiaľ v riadnom konaní nebolo zrušené. Poznámam však, že orgány prípravného konania musia svoju činnosť zamerať aj vo vzťahu k preukazovaniu základných znakov skutkovej podstaty zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ktorý zakladá o pôsobnosť tunajšieho súdu na rozhodovanie vo veci. Nadalej však neboli vyvrátené výpoveďami ďalších svedkov, resp. inými dôkazmi podozrenia z páchania trestnej činnosti tak, ako je to uvedené v uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 27 novembra 2019. Vo veci prichádza do úvahy vykonanie ešte rozsiahleho dokazovania. Nadalej však považujem trestné stíhanie oboch obvinených ako dôvodné aj v tomto štádiu trestného konania.“

34. Vo vzťahu k existencii konkrétnych väzobných dôvodov sudca pre prípravné konanie v napadnutom uznesení špecializovaného trestného súdu konštatoval: *„Pri dôvodnosti trestného stíhania voči obvineným som sa zaoberal aj existenciou formálnych znakov väzby uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku. Konštatujem existenciu všetkých dôvodov väzby tak útekovej, kolúznej, ako aj preventívnej. Od posledného rozhodnutia o väzbe, teda od 10. decembra 2019 kedy rozhodoval vo veci Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tost 43/2019 zo dňa 10. decembra 2019 nedošlo vo vyšetrovaní k takému posunu, ktorý by mal za následok zrušenie ktoréhokoľvek z dôvodov väzby v zmysle § 71 ods. 1 Trestného poriadku. Osvojil som si v plnej miere dôvody väzby u obvinených v zmysle citovaného uznesenia, ktorým je súd prvého stupňa viazaný. Nad'alej existuje hrozba postihnutia obvinených vysokým trestom, obava z kolúzneho správania sa oboch obvinených, ako aj obava z pokračovania v trestnej činnosti tak, ako bolo konštatované v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tost 43/2019 zo dňa 10. decembra 2019.“* Vo vzťahu k možnostiam nahradenia väzby sťažovateľa sudca pre prípravné konanie uviedol, že povaha prípadu a osoba sťažovateľa nedávajú dostatočné záruky na to, aby bol účel väzobného stíhania naplnený aj v prípade nahradenia jeho väzby, pričom zároveň v kontexte trestného stíhania pre obzvlášť závažný zločin nevidel výnimočné okolnosti prípadu tak, ako to vyžaduje § 80 ods. 2 Trestného poriadku.

35. Proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením najvyššieho súdu. V týchto súvislostiach je potrebné opätovne zopakovať, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa týkajúca sa ďalšieho trvania jeho väzby pred všeobecnými súdmi sa v zásade zhoduje s jeho argumentáciou použitou v ústavnej sťažnosti, ktorá je predmetom prieskumu ústavného súdu v tomto konaní a ktorej podstata vyplýva z bodov 4 až 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia najprv všeobecne konštatoval: *„Preskúmaním predloženého spisového materiálu nadriadený súd zistil, že sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v rámci procesného postupu dodržal základné zásady trestného konania uvedeného v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najvyšší súd konštatuje, že sudca pre prípravné konanie dospel k vyhlásenému uzneseniu po*

správnom procesnom postupe a v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Zistil pritom, že sudca pre prípravné konanie rozhodoval na základe žiadostí o prepustenie z väzby obvinených, ktoré boli predložené prokurátorom, ktorý týmto žiadostiam nevyhovel. Sudca pre prípravné konanie vypočul obvinených 16. apríla 2020 a po vykonaní tohto úkonu napadnutým uznesením rozhodol o väzbe sťažovateľov.“

36. Konkrétne najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa uviedol: „*aj v tomto štádiu trestného konania - ako konštatoval sudca pre prípravné konanie - je ustálená schéma páchania trestnej činnosti, keď obvinené osoby po vzájomnej dohode vytvorili zoskupenie osôb, v rámci ktorého dochádzalo k postupnému obmieňaniu alebo dopĺňaniu osôb na rôznych úrovniach riadenia alebo členstva s cieľom vyhľadávať osoby v nepriaznivých osobných, finančných a majetkových pomeroch, ktorých pod zámienkou preúverovania ich finančných záväzkov naviedli do prevodu vlastníctva ich nehnuteľností, ktoré následne prevádzali na iné osoby. Spôsob, ako k takej činnosti dochádzalo, vyplýva z jednotlivých skutkov, pričom z dokazovania vyplýva, že skupina osôb vyvíjala svoje aktivity postupne, sofistikovane. Za najvyššie postaveného člena v hierarchii celej skupiny bol považovaný [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a od roku 2018 prebral niektoré toto postavenie [REDAKOVANÉ]. Zistené skutočností ustálili, že spôsobený následok, ktorý konaním obvinených bol spôsobený poškodeným, je celkovo v 20 prípadoch tvorený škodou vo výške viac ako 900.000,- Eur, ktorá suma nemusí byť konečná, keďže dochádza k ďalšiemu preverovaniu. V tomto smere je potrebné naďalej poukázať na výpoveď obvineného [REDAKOVANÉ] obvineného [REDAKOVANÉ] ale aj svedkov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], či [REDAKOVANÉ]. V tomto štádiu konania dôvodnosť podozrenia vyplýva aj z listinných dôkazov a zmlúv, ktoré naďalej preukazujú činnosť obvinených. Dôkazná situácia vo vzťahu k obvineným nebola oslabená. Pokiaľ obvinení namietajú tieto dôkazy a inak ich hodnotia, je nutné uviesť, že k rozhodovaniu o väzbe v tomto štádiu trestného konania postačujú. Preukázanie viny či neviny obvinených bude vecou ďalšieho dokazovania.“* Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia teda jednoznačne vyplýva skutočnosť, že najvyšší súd sa pri vyhodnocovaní splnenia prvej materiálnej podmienky väzby sťažovateľa neobmedzil iba na konštatovanie správnosti a zákonnosti napadnutého uznesenia špecializovaného trestného súdu, ale autonómnym

spôsobom rozvinul právne úvahy týkajúce sa dosiaľ v rámci vyšetrovania vykonaného dokazovania, pričom zároveň naznačil tendencie rozširujúceho sa rozsahu dokazovania predmetnej trestnej veci, ktorého potreba vyvstáva z už vykonaných dôkazov.

37. Vo vzťahu k dôvodom tzv. útekovej väzby sťažovateľa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: *„K existencii väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, najvyšší súd naďalej zotrváva na názore, že z doposiaľ vykonaných dôkazov je zrejmé, že v prípade odsúdenia obvinených za skutky, ktoré sa im kladú za vinu, a to obvinenému [REDAKOVANÉ] za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona, hrozí trest odňatia slobody až na 15 rokov... Predpokladaná citelná sankcia odôvodňuje obavu z úteku, pričom aj v tomto štádiu konania možno uvedený dôvod väzby odôvodniť (keďže stále možno vnímať počiatkové štádium trestného stíhania), ako je tomu aj v posudzovanej veci, útekovú väzbu hrozbou vysokého trestu. Či závažnosťou stíhanej trestnej činnosti. V danom prípade nedošlo k oslabeniu podozrenia z trestnej činnosti, či jej závažnosti.“* Dôvody tzv. kolúznej väzby sťažovateľa najvyšší súd videl najmä vo výpovediach spolupracujúceho obvineného [REDAKOVANÉ] a jeho družky [REDAKOVANÉ]. Z predmetných výpovedí je podľa názoru najvyššieho súdu preukázané, že ovplyvňovania týchto osôb sa mal rôznymi formami dopúšťať aj sám sťažovateľ. Dôvody tzv. preventívnej väzby sťažovateľa sú podľa najvyššieho súdu dané najmä tým, že *„z doposiaľ vykonaného dokazovania, zo správania sa a okolností na strane obvinených, vyplýva dôvodná obava, že budú pokračovať v trestnej činnosti.“* V konkrétnych skutkových okolnostiach najvyšší súd poukázal najmä na skutočnosti spočívajúce v tom, že *„Obvinení sú dôvodne podozriví z páchania rozsiahlej trestnej činnosti podvodného, ale aj násilného charakteru sofistikovaným spôsobom, ktorú mali vykonávať dlhší čas od roku 2012, a to za pomoci osôb z policajného prostredia a bankového prostredia. Išlo o sofistikovaný spôsob konania, s cieľom zabezpečiť si finančný zdroj príjmov, pričom sa zamierovali na ľudí v núdzi, chorých, závislých, vyššieho veku, či inak ovplyvniteľných. Tieto skutočnosti dostatočne a presvedčivo odôvodňujú obavu z pokračovania v trestnej činnosti.“* Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní vo vyšetrovaní najvyšší súd konštatoval, že v aktuálnom štádiu trestného konania nebola objektivizovaná taká skutočnosť, ktorá by v uvedenom smere bez ďalšieho

odôvodňovala prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu, pričom zdôraznil najmä rozsah trestnej činnosti, ktorý sa sťažovateľovi kladie za vinu.

38. Najvyšší súd sa v namietanom uznesení napokon vysporiadal aj s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa nenahradenia jeho väzby zo strany špecializovaného trestného súdu. V uvedenom smere sa najvyšší súd stotožnil s názorom sudcu pre prípravné konanie, ktorý v rozhodovaní o väzbe sťažovateľa neidentifikoval výnimočné okolnosti prípadu ako jednu zo zákonných podmienok vzťahujúcich sa na nahradenie väzby pri trestnom stíhaní vedenom pre obzvlášť závažný zločin. Aj napriek uvedenému sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia osobitne venoval možnosti nahradenia väzby sťažovateľa, pričom však dospel k záveru, že *„Nahradenie väzby s poukazom na charakter trestnej činnosti kladenej obvineným za vinu v spojitosti so skutočnosťami, ktoré zakladajú dôvody väzby sa v danom prípade javí ako celkom nedostatočné.“*. K uvedenému záveru dospel najvyšší súd najmä vzhľadom na okolnosti prípadu spočívajúce v sofistikovaní páchania trestnej činnosti, ktorá sa sťažovateľovi kladie za vinu, snahe získať trestnou činnosťou majetkový prospech, ale aj na obavy z možného útoku, resp. kolúzneho správania, pri čom osobitne zvýraznil už uskutočnené snahy o ovplyvňovanie spoluobvinených, svedkov a poškodených, ako aj kontakty spoluobvineného [REDAKOVANÉ] s príslušníkmi Policajného zboru. Ústavný súd navyše dodáva, že mimoriadnymi okolnosťami prípadu nie sú osobné pomery obvineného (bod 6 odôvodnenia).

39. Vychádzajúc z bodov 35 až 38 odôvodnenia tohto rozhodnutia, ústavný súd vo všeobecnosti konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu korešpondujú so skutkovými zisteniami, predmetné zistenia najvyššieho súdu nie sú výsledkom jeho svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzbe sťažovateľa. K uvedenému záveru dospel ústavný súd aj po zohľadnení skutočnosti, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa uplatnená v konaní pred ústavným súdom je v podstate zhodná s jeho argumentáciou uplatnenou pred všeobecnými súdmi rozhodujúcimi o jeho väzbe. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení svojho väzobného rozhodnutia sťažovateľovi poskytol náležité a presvedčivé dôvody na ďalšie trvanie jeho väzby v aktuálnom štádiu trestného konania. Ústavný súd dopĺňa, že najvyšším súdom

prezentovaná interpretácia jednotlivých ustanovení aplikovaných právnych noriem Trestného poriadku žiadnym spôsobom nepopiera ich účel a zmysel. Má teda z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu.

40. V súvislosti so sťažovateľom namietanou nečinnosťou orgánov činných v trestnom konaní v rámci vyšetrovania ústavný súd nad rámec uvedeného dodáva, že dokazovanie v rámci vyšetrovania rozsahu trestnej činnosti, ktorá sa sťažovateľovi kladie za vinu v sebe okrem vykonávania dôkazov esenciálne zahŕňa aj činnosť orgánov činných v trestnom konaní spočívajúcu vo vyhľadávaní a obstarávaní dôkazov nevyhnutných pre dosiahnutie účelu trestného konania v jeho materiálnom zmysle. K takému postupu kontinuálne dochádza aj v prípade sťažovateľa, keď z príloh k ústavnej sťažnosti ústavný súd identifikoval, že v aktuálnom štádiu vyšetrovania sa posudzuje ďalších najmenej 90 nehnuteľností, ktoré je potrebné preveriť v rámci možných trestnoprávných následkov. Z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti, ako aj jej príloh vyplýva, že v predmetnej trestnej veci už bolo jednotlivým obvineným vznesených viacero obvinení, pričom v kontexte už uvedeného je možné uvažovať aj o ich ďalšom rozširovaní. Uvedené úvahy, resp. konštatovania ústavný súd rozvádza aj z dôvodu osobitnej potreby deklarovania zákonnosti a správnosti záverov najvyššieho súdu týkajúcich sa predmetnej námietky sťažovateľa, a to, že v aktuálnom štádiu trestného konania nebola identifikovaná, resp. objektivizovaná žiadna skutočnosť, ktorá by bez ďalšieho zakladala odôvodnenosť prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu.

41. Ústavný súd sa zaoberal aj námietkou sťažovateľa spočívajúcou v ním namietaných prietahoch týkajúcich sa rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo strany najvyššieho súdu. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zo 6. apríla 2020 bola zo strany dozorujúceho prokurátora predložená na rozhodnutie špecializovanému trestnému súdu 8. apríla 2020, pričom tento o nej rozhodol po uskutočnení vylučku sťažovateľa 16. apríla 2020. Následne rozhodol najvyšší súd namietaným uznesením o sťažnosti podanej proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa 12. mája 2020, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že jej odôvodnenie bolo zo strany sťažovateľa doručené špecializovanému trestnému súdu až

30. apríla 2020. K doručeniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi došlo 1. júna 2020. Z uvedených skutočností je zrejmé, že konanie o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu trvalo na prvom stupni 10 kalendárnych dní a následne bolo o nej na druhom stupni rozhodnuté za 32 kalendárnych dní, a to vrátane oznámenia napadnutého uznesenia sťažovateľovi dorúčením jeho písomného vyhotovenia.

42. Ústavný súd, ktorý sa už vo svojich rozhodnutiach mnohokrát zaoberal postupom všeobecných súdov pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby, konštantne judikoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty počítané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). Z uvedeného vyplýva, že lehota počítaná na mesiace nezodpovedá urýchlenosti. Tejto požiadavke nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 126/05, III. ÚS 199/05, II. ÚS 353/06). V prípade sťažovateľa je však v namietanom smere potrebné poukázať na skutočnosť, že rozhodovanie o jeho väzbe na druhom stupni nemožno posudzovať izolovane od prvostupňového rozhodovania, čo, zohľadňujúc odpočítanie lehoty, počas ktorej všeobecne súdy čakali na odôvodnenie jeho sťažnosti, znamená, že konanie o väzbe sťažovateľa na oboch stupňoch všeobecných súdov trvalo spolu 42 kalendárnych dní, čo v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť v rozpore s už citovanou ustálenou judikatúrou ústavného súdu.

43. Vzhľadom na námietky sťažovateľa týkajúce sa nenaplnenia materiálnych podmienok väzby spočívajúcich v nedôvodnosti trestného stíhania vedeného proti jeho osobe a v neposlednom rade aj v absencii väzobných dôvodov majúcich základ v procesne vykonanom dokazovaní sa ústavný súd musel osobitne vysporiadať aj s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa účelovosťou výpovede spolupracujúceho obvineného ████████ vo vzťahu k osobe sťažovateľa. Ústavný súd, poznajúc svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, zistil, že predmetná námietka už bola súčasťou jeho prieskumu pri predchádzajúcej ústavnej sťažnosti týkajúcej sa väzby sťažovateľa, pričom ústavný súd týmto z dôvodu zachovania kontinuity svojej rozhodovacej činnosti v celom rozsahu odkazuje na bod 25 odôvodnenia svojho rozhodnutia v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 113/2020.

44. Na základe všetkého dosiaľ uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základných práv a práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

45. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

46. S ohľadom na všetky uvedené závery ústavného súdu bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu